

nen har siden sin vedtagelse været forbilledet for en række vesteuropæiske landes patentlovgivning, ligesom dens materielle bestemmelser har været retningsgivende for de tilsvarende bestemmelser i Den europæiske Patentkonvention. Lovkonventionen af 1963, der således i et vist omfang reelt har opfyldt sit formål, er dog aldrig formelt trådt i kraft, men ventes nu ratificeret i forbindelse med de øvrige europæiske patentretlige aftaler.

Patentsamarbejdstraktaten (PTC) (Bilag 4.)

På initiativ af USA og med bistand af regerings eksperter fra verdens betydeligste industrilande påbegyndte BIRPI (senere WIPO) i 1966 en undersøgelse af mulighederne for at samordne en del af patentmyndighedernes behandling af patentansøgninger for derved at undgå dobbeltarbejde. Baggrunden herfor var den voldsomme forøgelse af arbejdsbelastningen, som skete i løbet af 1960'erne, ved de patentmyndigheder, der som Danmark foretager såvel nyheds- som patenterbarhedsundersøgelse. Arbejdsbelastningen skyldtes især en kraftig stigning i antallet af ansøgninger fra udenlandske ansøgere derved, at den samme opfindelse med det stigende handelssamkvem i stadigt større omfang blev søgt patenteret i flere lande. Dertil kom, at mængden af undersøgelsesmateriale øgedes i stadigt hurtigere tempo, ligesom opfindelserne i takt med den tekniske udvikling blev stedse mere komplicerede. I 1969 forelå et endeligt udkast til Traktat om Patentsamarbejde. Dette forudsatte ikke nogen harmonisering af den materielle patentret. Udkastet blev behandlet på en diplomatisk konference i Washington i juni 1970, hvor Patentsamarbejdstraktaten (Patent Cooperation Treaty) blev vedtaget. Følgende 20 lande underskrev traktaten: Algeriet, Brasilien, Canada, Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Finland, Vatikanstaten, Ungarn, Irland, Israle, Italien, Japan, Norge, Filippinerne, Sverige, Schweiz, Den Arabiske Republik, Storbritannien, USA og Jugoslavien. Ved udløbet af fristen for undertegnelse, d.v.s. med udgangen af 1973 havde yderligere lande underskrevet. Følgende lande har nu ratificeret eller tiltrådt PCT: Cameroon, Den Centralafrikanske Republik, Chad, Togo, Gabon, Madagascar, Malawi, Senegal, USA og Forbundsrepublikken Tyskland.

Traktatens hovedformål er at centralisere nyhedsundersøgelsen og patenterbarhedsbedømmelsen af patentansøgninger til nogle få større patentmyndigheder, valgt ud fra patentbehandlingsmæssige, sproglige og geografiske hensyn. Traktaten indeholder to systemer: den internationale nyhedsundersøgelse (Kap. I) og den internationale, forberede

dende patenterbarhedsprøvning (Kap. II). De kontraherende stater kan vælge ikke at tilslutte sig den forberedende prøvning.

Ansøgningsproceduren er i hovedtræk følgende: Ansøgeren, der må være statsborger eller have bopæl i en kontraherende stat, indleverer til patentmyndigheden i det land, hvor han har bopæl, en international ansøgning. Patentmyndigheden undersøger, om ansøgningen opfylder visse formelle betingelser. Samtidig med indleveringen skal ansøgeren angive, i hvilke lande han ønsker at udtage patent (designering).

Den nationale patentmyndighed sender derefter ansøgningen til vedkommende internationale, nyhedsundersøgende myndighed, som afgiver en rapport om resultatet af nyhedsundersøgelsen, d.v.s. en angivelse af den kendte teknik, man har fundet på det område, som opfindelsen dækker. Hvert land, som har ratificeret PCT, har i denne forbindelse tilkendegivet, hvilke myndigheder det ønsker at samarbejde med. Rapporten skal henvise til de publikationer, som anses for relevante ved en vurdering af opfindelsens patenterbarhed. De nationale myndigheder har ret til at foretage en supplerende nyhedsundersøgelse. Den internationale nyhedsundersøgelse skal være afsluttet senest 16 måneder fra den internationale ansøgningsdag eller den eventuelle tidligere dag, fra hvilken ansøgningen har prioritet i henhold til de særlige regler herom. Den internationale ansøgning og nyhedsundersøgelserapporten bliver derefter sendt til de nationale patentmyndigheder i de lande, som ansøgeren har udpeget.

Ansøgningen offentliggøres af WIPO's internationale bureau. Dette sker efter 18 måneder fra ansøgningsdatoen eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdatoen.

Medmindre ansøgeren ønsker foretaget en international, forberedende prøvning, skal han inden 20 måneder fra ansøgnings- eller prioritetsdagen videreføre sin ansøgning hos patentmyndigheden i de lande, hvor han ønsker patent, og dér indlevere oversættelse til landets sprog og betale ansøgningsafgift. I hvert af landene vil han få lejlighed til at ændre den internationale ansøgning. Ordningen indebærer, at den nationale behandling kan påbegyndes på et bedre grundlag både for ansøgeren og for de nationale patentmyndigheder. Ansøgeren vil bedre kunne vurdere værdien af sin opfindelse, og den væsentligste del af undersøgelsen af, hvad der er kendt teknik, er allerede udført.

Såfremt ansøgeren tilhører en stat, der har tilsluttet sig proceduren med den internationale, forberedende prøvning, kan ansøgeren inden 19 må-